

της ἦτο ὥστε δὲν ἤκουσε τὴν μητέρα της, κεκρυμμένη ὀπισθεν τῶν δένδρων, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς.

Ἦτο ἐσπέρα. Τὸ μέρος ἦτο ἔρημον. Ὁ ἥλιος εἶδε καὶ ἤδη τὸ δάσος μακρόθεν διεκρίνετο ἀσαφῶς ὡς παμμέγεθες βαθυχρουν παραπέτασμα.

Αἴφνης ἡ Σοφία ἐγείρεται, φέρει βραδέως τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἀπομένει πρὸς στιγμὴν ὀρθία, εἶτα κάμνει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Ροβέρτε, εἶπεν, ἀγαπητέ μου Ροβέρτε!...

Καὶ ὠρμησεν, ἀλλ' ἡ μήτηρ της τὴν προέλαβε καὶ εἰς τοὺς βραχίονας τῆς Μαρκελίνας προσέπεσεν, ἡ δὲ μήτηρ της τὴν θλίβει πάσαις δυναμῶσιν ἐκ φόβου μὴ διαφύγη.

Ἡ Σοφία τὴν ἀπώθει, τὴν κτυπᾷ μάλιστα εἰς τοὺς βραχίονας.

Εἶνε ὄντως παράφρων, κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν.

— Ὅχι, ὄχι, φύγε, φύγε!

— Ταλαίπωρος, ταλαίπωρος, τί ἤθελες νὰ κάμης;

— Θελω ν' ἀποθάνω... Ἄφες με... Θέλω ν' ἀποθάνω...

— Σοφία, Σοφία, σέ ἰκετεύω!.. Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις λοιπόν;... Δὲν μ' ἀγαπᾷς λοιπόν πλέον;

— Ὅχι, δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον... καὶ δι' αὐτὸ θέλω ν' ἀποθάνω.

— Πτωχὸν παιδίον, σύνελθε εἰς τὸ λογικόν σου.

Ἡ Σοφία ἐξηκολούθει ἀγωνιζομένη ἵνα διαφύγη τῆς μητρὸς της. Ἡ ὀργή, ἡ ἀπελπισία ἐδιπλασάζον τὰς δυνάμεις της. Καὶ ἡ Μαρκελίνα, ἐκλελυμένη ἐκ τοῦ τρόμου, σχεδὸν δὲν τὴν συνεκράτει πλέον.

Ἡ Σοφία τὸ ἐβλεπε, κατέβαλλε δυνάμεις διπλασίας.

Ἐγέλα νευρικῶς, ἐνῶ ἀπώθει τὴν μητέρα της.

— Ἄ! ἄ! ἔλεγεν... εἶμαι ἰσχυροτέρα, ἄφες με, καὶ θ' ἀποθάνω, καὶ τίποτε πλέον δὲν θὰ σκέπτομαι... Καὶ αὐτὸ ἐξ αἰτίας σου... Καὶ ἐφ' ὅσον ζῆς θὰ σὲ τύπη ἡ συνείδησίς... Ἄ! ἄ! ἄφες με λοιπόν!..

Ἡ Μαρκελίνα ἐξηγριωμένη, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς διεσταλμένους, δὲν τὴν ἐκράτει πλέον εἰμὴ ἐκ μιᾶς χειρὸς, καὶ ἠσθάνετο κατὰ μικρὸν τὴν χεῖρα αὐτὴν διολισθαίνουσαν, ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων ἀντιστάσεων τῆς νέας, ἧτις ἐγέλα πάντοτε.

Ἦδη ἦτο ἡμικεκλιμένη ἐπὶ τῆς ἀκτῆς.

— Τέκνον μου, τέκνον μου, εἶμαι ἡ μήτηρ σου, σέ ἰκετεύω... βοήθειαν, βοήθειαν, ἐκραύγασεν ἔμπλεως φρίκης.

— Ἄφες με λοιπόν, ἀφοῦ δὲν μὲ ἀγαπᾷς!

— Σὲ ἀγαπῶ, θὰ σοὶ δώσω τὸν Ροβέρτον, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

— Ὑγίαινε, ὑγίαινε, μητέρ μου...

Τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ χεῖρ της ἀπεσπάρθη τῶν ἰδικῶν της.

Ἡ Σοφία ἐκλονήθη, κατέπεσεν, ἀνηγέρθη, εἶτα δι' ἐνὸς ἀλματός ὠρμησε πρὸς τὴν ἀκτῆν.

— Βοήθειαν, ἡ κόρη μου πνίγεται! κραυγάζει ἡ Μαρκελίνα.

Καὶ κυλιέται λιπόθυμος ἐπὶ τῆς ἀκτῆς,

ἐγγὺς τοῦ ὕδατος ὥστε μίαν ἐτι κίνησιν ἤρκει νὰ κάμῃ καὶ θὰ παρηκολούθει τὴν κόρην της.

Ἄλλ' ἀνθρωπὸς τις ὄρμαξ πρὸς αὐτήν.

Εἶνε ὁ Γεράρδος. Ἐπιστρέψας, ἠρώτησε τὸν ὑπηρέτην. Ἐμάντευσε τὰ πάντα, προσέδραμεν εἰς τὴν ἀκτῆν καὶ τὰ πάντα εἶδε.

Ρίπτεται εἰς τὸν Λεῖγγρα, κολυμβᾷ καὶ ἐπαναφέρει τὴν Σοφίαν, ἡμιθανῆ, μὴ κινουμένην μηδὲ ἀναπνεύσαν πλέον.

Τὴν μεταφέρει εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ Μαρκελίνα, συνελθούσα εἰς ἑαυτήν, τὸν ἀκολουθεῖ κλονουμένη.

Δὲν ἐνθυμεῖται πλέον τί συνέβη.

Αἱ ἰδέαι εἶνε ἀκόμη συγκεχυμέναι ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ της.

Καὶ προστρέχων, καὶ ἀποκοιμίζων τὸ πολυτιμὸν του φορτίον, ὁ Γεράρδος, ἀπελπῖς, ἐπαναλαμβάνει:

— Βλέπεις, μητέρα, βλέπεις, σοὶ τὸ εἶχον εἶπε... τὴν συμφορὰν σοὶ τὴν προήγγελλον...

Ἔφειλες νὰ προσεῖχες...

Ἐκείνη ἐταπεινώσει τὴν κεφαλὴν. Δὲν ἀπαντᾷ. Ἰδικόν της εἶνε τὸ σφάλμα. Ἐνδομύχως μέμφεται ἑαυτήν.

Ἄλλὰ τετέλεσται. Ἡττήθη. Δὲν θ' ἀντιστῆ πλέον. Ἀφοῦ τὸ μυστικόν της μικροῦ δεῖν ἐφόρευε τὴν κόρην της, ἀποφασίζει νὰ μὴ τὸ τηρήσῃ ἐπιπλέον. Ἄλλ' ὅποια βάσανος! Ὅποια ἀγωνία!

Ὁ Γεράρδος ἐπιμελεῖται τὴν ἀδελφὴν του, τὴν κάμνει καὶ συνέρχεται εἰς ἑαυτήν. Εὐτυχῶς δὲν ἔμεινε πολὺ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὥστε νὰ τῇ ἐπέβη πλήρης ἡ ἀσφυξία. Ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀναπνέει. Ἐσώθη.

Καὶ, ὅτε συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, εὐρίσκει παρὰ τοὺς πόδας της τὴν Μαρκελίναν ἧτις χύνει θερμὰ δάκρυα, καὶ τὸν Γεράρδον ὅστις μειδᾷ, θλίβων αὐτὴ τὰς χεῖρας.

— Κόρη μου, ψιθυρίζει ἡ Μαρκελίνα, πτωχὴ καὶ προσφιλὴς μου κόρη!

— Συγγνώμην, μητέρ μου, συγγνώμην!

— ὦ! φιλατὴ κόρη, ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας πρέπει νὰ σοὶ ζητῶ συγγνώμην.

Ἡ κόρη της τῇ τείνει τὰς χεῖρας. Περιπτύσσονται ἀλλήλας κλαίουσαι.

— Ἐτελείωσε, μὴ ἀπελπίζου πλέον. Ἀγαπᾷς τὸν Ροβέρτον, ὁ Ροβέρτος σὲ ἀγαπᾷ.

Ἦθ' ὅσον συζευχθῆς, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— ὦ! μητέρ μου, πόσον καλὴ εἶσαι, εἶπε κρύπτουσα τὴν εὐεῖδῃ της κεφαλὴν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Μαρκελίνας.

Ἡ Μαρκελίνα στεναρίζει.

Προκίσθημά τι τὴν κυριεύει. Τὰ πάντα δὲν ἐτελείωσαν, ἐν τῷ πλήρει ἀγωνιῶν βίῳ της. Τὸ γνωρίζει, διότι ἐπέστη ἡ τρομερότερα τοῦ βίου της στιγμὴ! Ἄλλὰ δὲν φοβεῖται πλέον δι' ἑαυτήν τὸ μέλλον, πλὴν μόνον διὰ τὴν κόρην της.

Καὶ ἡ καρδία της πιέζεται, πιέζεται, ὡς ἐπὶ ἐπιχειμένη συμφορᾷ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΛΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ὁσάκις δὲν τοὺς συνήντων περιφερομένους ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἢ εἰς τὰ πέριξ, ὅτε μὲν ἐφίππους ἄλλοτε δὲ ἐν ἀμάξῃ, — οἱ ἵπποι καὶ τὰ ὄχηματα ἀνῆκον, ἐνωρεῖται, εἰς τὸν Δερόδην, — ἠδύνατό τις, χωρὶς ποσῶς νὰ λανθασθῇ, ν' ἀποφαινετο ὅτι εὐρίσκοντο ἀμφοτέρω ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Δερόδου χαρτοπαίζοντες.

Ἦτο περιέργος, ἡ οἰκία αὐτῆ, καὶ κανεὶς ἄλλος ἀξιωματικὸς, οὔτε ἀπὸ τοὺς στρατηγούς, οὔτε ἀπὸ τοὺς συνταγματάρχας, εἶχε παρομοίαν ἐν Φεγιαδῇ.

Μὴ εὐρῶν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως τὸ εὐρύχωρον διαμέρισμα τὸ ὁποῖον ἐζήτει, ὁ Δερόδης ἀπεφάσισε νὰ ἐνοικιάσῃ ἐν τῷ προαστείῳ εὐμορφον οἶκον, μὲ κήπον καὶ παραρτήματα, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκτῆς ὑπερόγκου τιμῆς εἰς ἦν ἐνωκιάζετο ἔμεινεν ἀπὸ ἐτῶν κλειστόν.

Ἄλλὰ τί ἐσήμαινε τὸ ὑπέρογκον τοῦ ἐνοικίου διὰ τὸν Δερόδην; Συχνότατα μάλιστα αὐτὸς ἐπεζήτει ἀντικείμενόν τι δι' αὐτὸ τὸ ὑπέρογκον τὴν ἀξίας του.

Ἐκάλεσε πάραυτα ἐπιπολώλας, καί, ἐν δικστήματι ὀλίγων ἡμερῶν ἡ οἰκία του διεσκευάσθη μετὰ πολυτελείας ἀγνώστου ἐν Φεγιαδῇ ὄχι μόνον παρὰ τῷ κύκλῳ τῶν ἀξιωματικῶν, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς πλουσίοις τοῦ τόπου· μία αἴθουσα διεσκευάσθη κατ' ἀνατολικὸν ρυθμόν, ἐπιστρωθεῖσα ὀλόκληρος διὰ τάπητων τῆς Ἀνατολῆς, ἑτέρα αἴθουσα ὀπλασίας ἐφοδιάσθη διὰ πλουσίας συλλογῆς παντοειδῶν ὄπλων· εἰς τὰ ἀμαξοστάσια, τρία ὄχηματα· εἰς τοὺς σταύλους, τέσσαρες ἵπποι.

Ἡ πολυτέλεια αὐτῆ ἡ ἀπομακρύνουσα τοὺς συναδέλφους του, ἐπτοσημένους ἐκ βίου τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο αὐτοὶ ν' ἀκολουθῶσιν, εἶχεν ἐξ ἐναντίας προσελκύσει τὸν Δραπιέ, ἦττον συντηρητικὸν καὶ πρακτικώτερον ἐκείνων.

Τὰ κιβώτια ἦσαν πάντοτε πλήρη σιγῶν τῆς Ἀθάνας, αἱ ἀποθήκαι ἦσαν ἐφοδιασμέναι μὲ ποτὰ παντὸς τόπου· οἱ ἵπποι ἦσαν ἐξαιρετοὶ καὶ, τὸ πάντων οὐσιωδέστερον διὰ τὸν Δραπιέ, ὁ Δερόδης ἦτο πάντοτε διατεθειμένος νὰ παίξῃ χαρτίαν καὶ νὰ χάνῃ μὲ τὸ εὐθυμον ὕφος τῶν παιζόντων πρὸς διασκέδασιν καὶ ὄχι διὰ κέρδος.

Ἀετιπὸν, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Δραπιέ, αὐτὸς ἐπαίξε χάριν τῶν ἀναγκῶν του καὶ ὄχι διὰ τὴν διασκέδασιν καὶ τὰς συγκινήσεις τὰς ὁποίας παρέχει τὸ παιγνίδιον.

Αἱ ἐκ τῆς ἀνεχίας συγκινήσεις ἦσαν δι' αὐτὸν ἐπαρκεῖς. Ὅτε, μετὰ τὸν γάμον του, ἤρχισε νὰ εὐρίσκειται εἰς τὰς 18 ἢ τὰς 20 ἐκάστου μηνὸς χωρὶς λεπτόν, παλαιῶν ἐξ ἄλλου πρὸς τοὺς πανταχόθεν περιστοιχοῦντας αὐτὸν πιστωτάς, ἐδέησε νὰ ζητήσῃ τρῶ-

πον δι' οὐ νὰ πορίζηται τὰ ὀλίγα πεντόφρακα κα τ' ἀπαίτουμένα πρὸς συντήρησιν τῆς οικογενείας διὰ τὰς 10 ἢ 12 ἐπιλοίπους ἡμέρας. Μόνον πρὸς τοῦτο καταφύγιον εὔρε τὸ χαρτοπαίγιον. Διατί νὰ μὴ ἠννοεῖτο ὑπὸ τῆς τύχης; Τόσοι ἄλλοι ἠννοοῦντο ὑπ' αὐτῆς χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζωσιν. "Ἐπαίξε. Κατ' ἀρχὰς μεταξὺ συναδέλφων, ἀλλ' ὀλίγους εὔρισκε τοιοῦτους προθύμους νὰ διακυβεύωσιν εἰς τὸ παιγνίδιον τὰ χρήματά των. Εἶτα κατέφυγεν εἰς τοὺς ἐμπαθεῖς πρὸς τὸ χαρτοπαίγιον πολίτας, τοὺς διακυβεύοντας τι πλεόν τοῦ ποτοῦ ἢ τοῦ καφέ των.

Αὐτὸς δὲν ἐπαίξε διὰ τὸν καφὲν ἢ τὸν ζῆθον του, ἀλλὰ διὰ τὸν ἐπιούσιον ἐκυτοῦ τε καὶ τῆς γυναικὸς του. Καὶ μετὰ τὴν προσοχῆς καὶ συνέσεως ἐπαίξεν, ὥστε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκεῖριζεν.

Ἐν τέλει, ἡ προσοχὴ του καὶ ἡ σύνεσις αὐτῆ ἀπέληξαν εἰς τὸ νὰ πτοήσωσι τοὺς ἀστούς. «Πολὺ συχνὰ κερδίζει ὁ ὑπολογαγὸς Δραπιέ...» Τὸν ἐπεσκόπουν καὶ ἐκεῖνος μετ' αἰσθήματος ταπεινώσεως ἐβλεπεν ὅτι τὸν ὑπωπτεύοντο ὡς χαρτοκλέπτην.

"Ἄλλ' ἐντίμως πάντοτε παίζω, οὐδέποτε παρέσχεν ἀφορμὴν ὅπως φανερῶς τῷ ἀποδοθῆ τοιοῦτός τις τίτλος, εἶχον ὅμως ἀπομακρυνθῆ αὐτοῦ: «Πολὺ τυχερός.»

Εἰς τοιοῦτο σημεῖον εὔρισκοντο τὰ πράγματα ὅτε ὁ Δερόδης ἀφίκετο εἰς Φεγιαδὴν, καὶ ὁ Δραπιέ ὅστις οὐδένα πλεόν εὔρισκε συμπαίκτηρα, ὅσον ἀσήμαντα καὶ ἂν ἦσαν τὰ διακυβεύόμενα ποσά, ἐρίφηθ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θύματος.

Ὁ Δερόδης πᾶν ἄλλο ἦτο ἡ φανατικὸς φίλος τοῦ παιγνιδίου. "Ἄλλ' ἐν ἀργίᾳ διάγων, μὴ καταγινόμενος πρὸς μὲρψωσιν του ἀρτιωτέραν ἐν τῷ σταδίῳ του, τὸ ὅποιον ἀπετροπιάζετο, εἶχε πολλὰς ὥρας διαθέσιμους ἀφοῦ κατέτριβε μικρὸν τι διάστημα χρόνου εἰς τὴν ὄπασκίαν καὶ τὴν ἵππασίαν, ἀφοῦ ἀπηρῶδα καπνίζων.

Τὰς ὥρας αὐτὰς ἐκαρᾷσκει ὁ Δραπιέ, χωρὶς ποτὲ νὰ ζητῆ νὰ ἐπισπεύδῃ τὴν ἐπέλευσίν των.

"Ὅτε ὁ Δερόδης ἔλεγε, τανύων τοὺς βραχίονας, «τί τόπος, ἀγαπητέ μου, τί ἀναθεματισμένος τόπος!» προσήγγιζεν ἡ στιγμή καθ' ἣν ἐμελλε νὰ προτείνῃ «νὰ τ' ἀνακατεύσω ἐνα χεράκι». Ὁ Δραπιέ δὲν ἐδέχετο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

— Τί φοβερός χαρτοπαίκτης ὅπου εἴσθε, ἀπῆντα μὲ ὕφος ἀδιάφορον.

— Μὰ τὴν πίστιν μου ὄχι, ἀλλὰ πρέπει νὰ σκοτώσῃ κανεὶς τὴν ὥρᾳ του. Ἐχετε τίποτε καλλίτερον νὰ μοὶ προτείνητε;

Ὁ Δραπιέ ἀνεζήτη, καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ οὐδὲν εὔρισκεν, ἢ ὅ,τι εὔρισκε τὸσον ἦτο κοπιαστικὸν καὶ πληκτικὸν, ὥστε ἦτο ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος ὅτι ἡ πρότασις του θ' ἀπερίπετο.

Τότε, ὁ Δραπιέ, ἔστεργε «νὰ τ' ἀνακατεύσω» ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον, ἐὰν ὁ Δερόδης ἔχανε, νὰ μὴ δυσηρεστεῖτο.

— Τὸ ἐννοεῖς, φίλε μου, ὅτι μὲ τὴν νωχέλαιαν μὲ τὴν ὁποίαν παίζεις, ὀλίγη ὑπάρχει ἐλπίς διὰ νὰ κερδίσῃς; παίζε προσεκτικώτερον.

— Βρῦνόματι.

— Τότε μὴ παίζης ποσῶς.

— Τί ἄλλο λοιπὸν νὰ κάμωμεν;

— "Ὅλα σὲ πλήττουν...

— "Ὅχι ὅλα ὅ,τι μόνον ἔχω ἢ ὅ,τι κάμνω ὅ,τι δὲν ἔχω ἢ ὅ,τι δὲν κάμνω, δὲν μὲ πλήττει.

"Ἴνα ὁδηγήσῃ τὸν Δερόδην εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ, ὁ Δραπιέ μετεχειρίσθη ἦν καὶ διὰ τὸ παιγνίδιον μέθοδον.

"Ὅτε ὁ Δερόδης τῷ εἶχεν εἶπει:

— Τί ἄλλο λοιπὸν νὰ κάμωμεν;

Ἐκεῖνος ἀπήντησε:

— Δὲν πηγάζομεν εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ;

— "Α! μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι. Ἄρκετὰ ἐκεῖ θὰ εἴχετε πλήξει.

— Ποσῶς; διεσκεδάσαμεν ἀπ' ἐναντίας ἐξαίρετα καὶ ἐλυπήθην διότι δὲν ἤλθετε.

Ὁ Δραπιέ τόσον ἐπιτηδείως ἀφηγήθη τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐκεῖ διεσκέδασαν, ὥστε ὁ Δερόδης ἀφέθη νὰ παρασυρθῆ.

— Ὅπως ὅποτε, δὲν θὰ πλήξωμεν περισσότερο παρ' ὅσον ἐδῶ.

Ἡθέλησε νὰ δικαιολογηθῆ διότι ἔλειψε κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν.

Εἶπεν ὅτι συνέπεσε νὰ ἔχῃ τότε ἡμικρανίαν, καὶ ὁσάκις προσεβάλλετο ὑπ' αὐτῆς, τὸ μόνον τὸ ὅποιον τὸν ἀνεκούφιζεν ὀλίγον, ἦτο ταχύς περίπατος ἐφ' ἀμάξης.

Ἡ Ἄννετα ἦτις ἔλαβεν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν τὰ λεγόμενά του αὐτὰ, κατεβίβηθη. Δὲν ἠδυνήθη τότε νὰ ἔλθῃ; ἄρα, θὰ ἐπανήρχετο.

Εὐθὺς ὡς εἶδε τὸν τρόπον καθ' ὃν εἶχον τοποθετήσῃ τὸ λῶν τευνὺς, ἔκαμε μορφασμόν. Ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ ὄχι ἐπὶ τῆς χλόης, αὐτὸ δὲν ἦτο ποσῶς ὀρθόν.

Ἐν τούτοις συνήνεσε νὰ παίζῃ.

Προσέλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν Ἄννεταν, καὶ ἡ Ἰουλιανὴ ἔλαβε τὸν Βονέ. Οἱ λοιποὶ ἐθεώρουν μετὰ προσοχῆς.

Κολακευθεὶς ἐπὶ τῷ ὅτι ἐπηγγέλλετο τὸν διδάσκαλον, πρὸ τῶν ὁμμάτων ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένων, ὁ Δερόδης ἦτο πλήρης αἰμιλλου φιλοφροσύνης διὰ τοὺς μαθητάς του. Ἄν οἱ στρατιωτᾶι του τοὺς ὅποιους μετεχειρίζετο ὡς σκυλοὺς τὸν ἐβλεπον κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν, ἀναμφιβόλως δὲν θὰ τὸν ἀνεγνώριζον.

Πλήρης κολακευτικῶν ἐκφράσεων ἦτο ἐπίσης; καὶ εἰς τὰ ἐδέσματα, περὶ τῶν ὁποίων ἀπερᾶνθη ὅτι ἦσαν ἐξαίρετα.

— Βλέπεις, ἀνεκράξεν ἡ Ἄννετα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κεκλημένων καὶ ἀφοῦ ἀπέμεινε μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς μόνη, βλέπεις!

Σ'

Αἱ διὰ τὸ λῶν-τευνὺς καὶ τὸ κροκὲ συν-αθροίσαις ἐξηκολούθουν χωρὶς οὐδὲ ἀπαξ πλεόν ν' ἀπουσίασῃ τις τῶν συνήθων κεκλημένων, μηδ' αὐτοῦ τοῦ Δερόδης ἐξαίρουμένου.

"Ὅσον καὶ ἂν ἦνέ τις διατεθειμένος ν' ἀφεθῆ εἰς τὴν πλῆξιν ἦν παρέχει ἡ μονοτονία τοῦ ἐπαρχιακοῦ βίου, ὑπάρχουσι πάντοτε εἰς τὰς μικρὰς πόλεις πρόσωπά τινα, τὰ ὅποια μὴ ἀρκοῦμεν εἰς τὸ νὰ τρώωσι, νὰ κοιμῶνται καὶ νὰ θησαυρίζωσιν, ἀγαπῶσι

νὰ διασκεδάζωσι καὶ εὐτυχεῖς λογίζουσιν ἐαυτοὺς ὁσάκις εὔρισκουσιν οἰκίαν ἀνοικτὴν ἐν ἣ νὰ ὑπάρχῃ εὐθυμία, κίνησις, νεότης.

Τὴν οἰκίαν αὐτὴν, ἡ κυρία Βοσμωρῶ τοῖς τὴν παρέχε καὶ ἐκεῖνοι ἐπωφελούντο τοῦ πράγματος.

Ἄνευ αὐτῆς καὶ ἰδίως τῶν θυγατέρων τῆς, ποῦ θὰ συνηθροίζοντο; Εἰς τῆς στρατηγοῦ; Ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος ἦσαν πολὺ γέροντες, καὶ τὸ γῆρας τρέπει τοὺς νέους εἰς φυγὴν. Εἰς τῆς ἐπαρχοῦ; Ἄλλ' ἐκεῖ ἐστενοχωροῦντο ἐξ τῶν μεγάλων αἰθουσῶν τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ἐπαρχείου καὶ τῆς πολυτελεστάτης ἐπιπλώσεως των, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πενιχρὸν τῆς ὑποδοχῆς ἢς ἐτύγχανον παρὰ τῶν κατοικούντων αὐτάς.

— Κρυώνετε, ἔλεγεν ἡ κυρία ἐπαρχοῦ, ὅτε τὸν χειμῶνα τὴν ἐπισκέπτοντο καὶ τὴν ἐβλεπον συνεπτυγμένην παρὰ τὴν ἐστίαν, οἰκίον ἔχετε, καὶ ἐγὼ κρυώνω, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, διὰ νὰ θερμάνῃ κανεὶς ὀλίγον αὐτὴν τὴν αἰθουσαν χρειάζονται εἴκοσι τοῦλάχιστον φράγκα τὴν ἡμέραν.

Εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ ἡ μάλλον εἰς τῆς Ἰουλιανῆς, δὲν ἐσκέπτοντο ποσῶς εἰς οἰκονομίας. Τὸν χειμῶνα, ἦτο ἐκεῖ θερμότης; τὸ θέρος, ὀρόσος. Ἐκ τῶν προτέρων δὲ οἱ κεκλημένοι ἦσαν πάντοτε βέβαιοι ὅτι θὰ εὔρισκον ἐκεῖ εὐάρεστον τινα ἐκπλήξιν.

Ἐπαρκεῖς, καὶ πλεόν ἡ ἐπαρκεῖς διὰ τοὺς ἀργούς τῆς πόλεως, αἱ διασκεδάσεις ἄς παρείχον εἰς τοὺς κεκλημένους των ἡ Ἄννετα καὶ ἡ Ἰουλιανὴ δὲν θὰ ἤρκουν ἴσως ἵνα διαρκῶς συγχερατῶσι καὶ τοὺς νεαροὺς ἀξιωματικούς, ἐὰν οὗτοι δὲν εἶχον λόγους ἰδιαιτέρους ἵνα ἔρχωνται εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ, πάντοτε ὁσάκις τοῖς παρουσιάζετο ἡ εὐκαιρία.

Ὁ Σολέ, ὁ Βεζίν καὶ ὁ Καρρελέ ἤρχοντο διότι ἠσθάνοντο τέρψιν εὔρισκόμενοι πλησίον τῶν οὐο ἐκείνων νεανίδων.

"Ὅχι ὅτι ἠγάπων αὐτάς ὑπὸ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν, ὁ Σολέ διότι ἡ δειλία του ἐνώπιον γυναικῶν δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐλπίζῃ τι, ὁ Βεζίν καὶ ὁ Καρρελέ διότι δὲν ἦσαν εἰς ἡλικίαν ὅπως σκέπτονται περὶ γαμου, ἀλλ' ἐτέρποντο εὔρισκοντες ἐκεῖ πρόσωπα νεκρά ὡς καὶ αὐτοὶ ἦσαν, ἐτέρποντο εὔρισκοντες τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν εὐθυμίαν, ἀτμόσφαιραν ἐν συντόμῳ πλεόν γελοῦσαν καὶ πλεόν φαιδρᾶν, διαθέτουσαν εὐαρέστως τὰ πνεύματά των.

"Ὅπως οἱ συνάδελφοί του, καὶ μὲ διαθέσεις ἀναλόγους πρὸς τὰς ἰδικὰς των, εἶχε καὶ ὁ Βονέ ἀρχίσει νὰ συγχαζῇ εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ.

Μὲ βίον ὅποιος ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ὁ ἰδικός του, ἄνευ κοινωνικῶν σχέσεων, κατεβίβηθη ἐκ τῆς φιλοξενίας αὐτοῦ τοῦ οἴκου.

Πόσον διέφερον τῶν τραπεζῶν τοῦ συσσιτίου τὰ λαμπρὰ καὶ κομψὰ ἐκεῖνα σκευῆ, τὰ λαμπρὰ ἐδέσματα, οἱ ἐξαίρετοι οἶνοι! Πόσον ἡ χάρις καὶ τὸ ἀξιαγάπητον μειδίημα τῶν προθύμων πάντοτε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ των νεκρῶν θεραπεινίδων διέφερον τῆς νωχελείας καὶ τῆς ρυπαρότητος τῶν θεραπόντων καὶ θεραπεινῶν τοῦ στρατῶνος οἵτινες μετὰ βίαις ἀπῆντων ὅτε τοὺς ἐκάλει τις! Πόσον ὠραῖον νὰ εἶχέ τις τοιαύτην οἰκίαν

καὶ νὰ ἦγε βίον παρόμοιον! Δίκαιον εἶχεν ὁ Δερόδης λέγων ὅτι τὸ συσσίτιον τῷ ἐνέβαλλεν ἰδέας περὶ γάμου.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐσπέρας εἶχε συλλάβει συμπάθειαν πρὸς τὴν κυρίαν Ἀμιλῶ καὶ ταχέως ἡ συμπάθεια αὕτη εἶχε μετατραπῆ εἰς αἰσθημα τρυφεράς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν γραῖαν αὐτὴν τὴν ὅποιαν οὔτε τὸ γῆρας οὔτε ἡ ἀδυναμία εἶχον ἐκτραχύνει, ἧτις οὐδέποτε ἐμεμφιμοῖρει καὶ δὲν ἐφρόντιζεν εἰμὴ πῶς νὰ καθίσταται εὐάρεστος, καλοκάγαθος πρὸς ὅλους μειδιῶσα. Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἡ Ἰουλιανὴ δὲν ἦτο πλησίον τῆς μάμμης της, ἔλαβεν ἐκεῖνος τὸ σημειωματάριόν της καὶ τῇ ἔγραψεν ὅ,τι εἶχε νὰ τῇ εἴπῃ. Ἐκτοτε, συνδιελέγοντο ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως ἄλλου, καὶ ἡ κυρία Ἀμιλῶ ὑπερέχειρε διὰ τοῦτο.

— Τί εὐμορφα γράφει ὁ κύριος Βονέ, ἔλεγε πρὸς ὅλους, καὶ πόσον σύντομα ἐκφράζεται εἰς ὅλα του.

Ὅπως οἱ συνάδελφοί του, καὶ χωρὶς ἡ ἐλαχίστη περὶ γάμου ἰδέα νὰ τῷ ἐπέλθῃ, ὁ Βονέ εἶχεν αἰσθανθῆ ἄκραν εὐχαρίστησιν ἐν τῇ συντροφίᾳ τῶν ὄμο νεανίδων, ἐν τῇ τερπνῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ἧτις ἐκεῖ τὸν περιέβαλλεν.

Ἐν τούτοις, ἡ κυανόλευκος ἐνδύμασία τῆς Ἀννέτας εἶχε διαταράξει τὰ μέχρι τοῦδε ἡρεμούντα αἰσθηματά του.

Δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ διασκεδάσεως παρὰ τινι οἰκογενεῖα, περὶ συμπαθείας πρὸς μίαν γραῖαν, περὶ τοῦ θελήτρου ὄμο νεανίδων. Ἡ ἀμφίεσις ἐκεῖνη τῷ ἐπήνεγκε κτύπημα, τὸ ὅποιον τὸν εἶχεν ἀναστατώσει. Ἐπὶ τῷ προσκλητικῷ ἐκείνῳ ὄραματι, ἡσθάνθη τι, πρὸς τὸ ὅποιον οὐδεμίαν εἶχον σχέσιν ἡ θέλησις καὶ ἡ σκέψις.

— Τὴν ὠραίαν κόρην!

Ἀκουσίως του, μεθ' ὅλα ὅσα τῷ εἶπεν ἡ κυρία Δραπιέ, τὴν ὠνειροπόλησε πῆν ὠραίαν κόρην ἢ το τριακοντούτης καὶ ἐκεῖνη εἰκοσαέτις μόλις· καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του διέβαινε συνεχῶς ἡ εἰκὼν ἐκείνης ὁμοίως πρὸς αἰθέρῳν τι ὄραμα.

Ἡγάπα ἄρα πράγματι τὴν ὠραίαν αὐτὴν κόρην!

Ἐπῆλθε δι' αὐτὸν στιγμὴ ἄκρας συγκινήσεως καὶ πηδῆσας ἀπὸ τῆς κλίνης του, ὅπου ἄλλως δὲν τὸν εἶχε καταλάβει ποσῶς ὕπνος, ἐπορεύθη ὅπως ἀνοιξῆ τὸ παράθυρον· οἱ κρόταφοί του ἐπάλλοντο, αἱ ἰδέαι ἐστροβιλιζόντο εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του, ἐπίρυσσεν, ἤτολιαν τεταραγμένους, ἠδύναται νὰ σκεφθῆτι.

Ἐξημέρωνεν, οἱ κερυδαλοὶ πέραν ἤρχιζον ἐν τῇ πεδιάδι τὰ ἔωθινά των ἄσματα, καὶ πλησίον αὐτοῦ ὑπὸ τὸ φύλλωμα δενδρυλλίου ὑπολαῖς ἀνέμελπεν ἐκ διαλειμμάτων τὸ γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν τῆς ἄσμα.

Νέφη μελανὰ, προμηνύοντα καταγίδα, διέτρεχον τὸ στερέωμα ἐκ δυσμῶν προερχόμενα καὶ ἐλευκάζον τὰ δάση καὶ τοὺς ἀγρούς ἐφ' ὧν διωλιθθαιεν ἡ λάμψις τῆς ἡσῆς.

Οὐδεὶς ἄλλος θόρυβος ἀνὰ τὴν πεδιάδα καὶ ἐν τῇ πόλει εἰμὴ τὰ ἄσματα τῶν πετηνῶν, οὔτε κρότοι ἀμαξίων, οὔτε βελασματα ζῶων, τὰ πάντα ὕπνωττον ἔτι.

Ὁ ἀὴρ ὁ ἀναρριπίσας τὸ μέτωπον τοῦ Βονέ τὸν ἀνεκούρισεν ὀλίγον.

Τὸ κυανόλευκον ὄραμα, τὸ ὅποιον τόσον

τὸν εἶχε κυριεύσει διὰ τῆς παρουσίας του ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς κλίνης, ἐξέπνευσε καὶ διελύθη πρὸ τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας.

Ἐν τῇ σιγῇ αὐτῇ καὶ τῇ γαλήνῃ ἠδυνήθη νὰ διερευνησῆ τὰ αἰσθηματά του.

Ὅσακις ἡ κυρία Δραπιέ, ὁσακις οἱ συνάδελφοί του τῷ εἶχον κάμει λόγον περὶ Ἰουλιανῆς καὶ Ἀννέτας, εἶχε πάντοτε ἀπαντήσει γελῶν διὰ φράσεων ὀλωσιπολαίων. Πρὸς τί νὰ ἐδοῖεν ἀπαντήσεως ἐσκεμμένας; Αὐτὰ ἦσαν ἄπλαϊ ἀστειολογία.

Ὅχι, ἀστεῖσμός ἐν τούτοις, ἀλλὰ συγκινήσις ἦτο ὅ,τι ἡσθάνθη ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς κυανῆς ἐκείνης ἡσθῆτος, ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τῶν ροδίνων καὶ ἀπαλῶν ἐκείνων χειρῶν, αἵτινες τῷ κατέθελξαν τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του.

Καλῇ τῇ πίστει εἶχε τῶντι ἀπαντήσει πάντοτε ὅτι δὲν ἐσκέπτετο περὶ γάμου ὁσακις τῷ ἀνέφερον περὶ τῆς Ἀννέτας, ἀλλὰ πρὸς ἑαυτὸν τί εἶχε ν' ἀπαντήσῃ; Αὐτὸ ἦτο τὸ ζήτημα, καὶ ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀπόφασίν του προτοῦ τὰ πράγματα προβῶσι περαιτέρω.

Νόστιμον τῷ ὄντι θὰ ἦτο ἐὰν τώρα ἐρωτεύθη τὴν νεάνίδα αὐτὴν; Εἰς τὰς τόσας στενοχωρίας καὶ τὸ ἐκ τῆς πενίας αἰσχος ἐξ ὧν μέχρι τῆς σήμερον ἡ ζωὴ του εἶχε κατασυντριβῆ, νὰ προσετίθητο τώρα καὶ ἔρωσ ὅστις εἰς οὐδὲν θὰ τὸν ἦγεν ἀποτέλεσμα, πρὸς κόρην ἧτις τὸν ἀπῆλπιζεν ἐκ τῆς κλίσεως της τοῦ ν' ἀρέσκη εἰς ὅλους!

Λαθὼν καθίσμα καὶ καθίσας ἀντιστρόφως ἐπ' αὐτοῦ, τὸν πῶγωνα στηρίζων ἐπὶ τοῦ παραθύρου, τὸ βλέμμα πλανῶν εἰς τὰ μελανὰ βαθῆ τοῦ στερεώματος, ἀπέμεινεν ἐπὶ πολὺ βεβουδισμένος εἰς τὰς σκέψεις του.

Κατὰ μικρὸν ἡ πόλις καὶ ἡ ἐξοχὴ ἀφύπνιζοντο.

Βήματα ἀντήχησαν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ἐκ διαλειμμάτων ἠκούοντο οἱ κυλισμοὶ ἀμαξίου, τὸ βᾶδισμα ποιμνίου· τὸ ἐγερτήριον ἐσήμανεν εἰς τὸν στρατῶνα· ὁ καπνὸς ἤρχισε ν' ἀναθρόσκη ἀπὸ τὰς καπνοδόχους τῶν οἰκιῶν· ἐργάται μετέβαινον μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ ἔργον των μετὰ τὸ δισσάκιον εἰς τὴν ράχιν καὶ τὰ ἐργαλεῖά των ἐπ' ὤμου, τούτους διεδέχθησαν ἀστοί, ἐρχόμενοι ν' ἀναπνεύσωσι τὸν πρωϊνὸν ἀέρα.

Ἄλλ' ὁ Βονέ ταῦτα πάντα ἀορίστως ἔβλεπε καὶ ἤκουεν.

Αἴφνης ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Λοιπὸν ὄχι!

Ὅχι, δὲν ἠγάπα τὴν Ἀννέταν. Ὅ,τι ἡσθάνθη ἦτο ἐντύπωσις παραδοικῆ.

Ὅ,τι τὸν εἶχε ταράξει ἦσαν ἡ τόσον προκλητικὴ ἐκεῖνη περιβολή, αἱ ἀπαλαὶ ἐκεῖναι χεῖρες· ἀλλ' ἐὰν ἐπιθυμία τις προεκληθῆ παρὰ γυναίκος, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι συνέλαβῆ τις πρὸς αὐτὴν καὶ ἔρωτα μοιραῖον καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τῷ εἶχε συμβῆ ὡς πρὸς τὴν Ἀννέταν· ἦτο ἄκρωσ ἐπιθυμητὴ καὶ θελητικὴ μετὰ τὴν περιβολὴν της ἐκείνην ἢν κατεσκεύασεν οὕτως ὥστε κάλλιον νὰ ἐπιδείξῃ ὅ,τι ἄλλη τις θὰ ἠρέσκετο νὰ ἐκάλυπεν. Σφριγῶσα ἐκ νεότητος, εὐθυμίας, καὶ ζωῆς, μετὰ τὴν δρόσον της καὶ τὸ πλουσίως εἰς τὰς φλέβας της κυκλοφοροῦν αἷμα, μετὰ τὸ θωπευτικὸν της βλέμμα καὶ τοὺς ἐλευθερίους καὶ ἐλκυστικούς ἄμα τρόπους της, παρί-

στατο ὅλη πρὸ τῆς φαντασίας του, ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἀπέειχον πολὺ τοῦ πραγματικοῦ ἔρωτος. Τῷ εἶχε πρὸς στιγμὴν ἐκεῖνη διαφλέξει τὸν πόθον, δὲν τῷ ἔθιξε ποσῶς τὴν καρδίαν. Δὲν τὴν ἠγάπα, δὲν θὰ τὴν ἠγάπα.

Μὲ συνκίσθημά τι ἀνακουφίσεως ἀπέληξεν εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, διότι εἰς ἄνδρα τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς θέσεως του ἐπικίνδυνος εἶνε ὁ ἔρωσ πρὸς τοιοῦτου χαρακτήρος κόρην. Ἄλλ' ἡ ἡσυχία του δὲν ἦτο παλιν ἀπόλυτος. Τὰ πλεονεκτήματα ὅσων ἔβλεπεν ἀπεστερημένην τὴν Ἀννέταν, τ' ἀνεύρισκεν ἐπὶ τῆς Ἰουλιανῆς· καὶ ἂν ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ἠγάτο τῆς νεωτέρας τῶν ἀδελφῶν, δὲν ἡσθάνετο ποσῶς τὴν αὐτὴν βεβαιότητα καὶ περὶ τῆς μεγαλειτέρας.

Ἐκεῖνη δὲν τὸν εἶχεν ἐλκύσει διὰ τῆς περιβολῆς καὶ τοῦ γοήτρου της ἀλλὰ τῷ εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡ εἰκὼν της διατυπωθῆ ὡς ἄθροισμα πλεονεκτημάτων καὶ εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε ἡσθάνετο τὴν καρδίαν του ἐξ ἠλοκλήρου παρ' ἐκείνης πληρωθεῖσαν.

Νόστιμον καὶ τοῦτο, τὸ νὰ διαφύγῃ κόρην ἧς ἡ προῖξ τὸν ἐπτόει ἵνα ἐμπέσῃ εἰς αἰσθημα πρὸς ἄλλην ἧς ἡ περιουσία ἦτο ἀκόμη μεγαλειτέρα.

Z'

Ὁ Βονέ οὐδέποτε ἐσκέπτετο περὶ γάμου, ἐξ ἐναντίας δὲ ἐθεώρει ὡς κακοὺς στρατιῶτας τοὺς ἐγγάμους τῶν ἀξίωματικῶν, καὶ παρεδέχετο μόνον αὐτὸν ἐν περιπτώσει σημαντικῆς ἐν τῷ σταδίῳ προαγωγῆς· ἄς προαχθῆ κανεὶς δι' ἀνδραγαθήματος, διὰ τινος τῶν ἐξαιρετικῶν πράξεων αἱ ὅποιαι προσδίδουσι δόξαν, καὶ τότε δύναται νὰ καταστῆ σύζυγος, ἕως τότε ὅμως τοιαύτη τις σκέψις δὲν πρέπει ποσῶς νὰ τὸν ἀπασχολῆ.

Λοιπὸν, μέχρι τῆς στιγμῆς, ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ περίστασις δὲν τῷ εἶχε παρουσιασθῆ, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας αἱ καταδρομαὶ τῆς τύχης μόναι τὸν κατεδίωκον καὶ τὸν συνέτριβον. Μὲ πτωχείαν ὡς τὴν ἰδικὴν του ἔπρεπε νὰ ἦνέ τις παράφρων ἵνα σκέπτηται περὶ γάμου.

Τῇ ἀληθείᾳ, ἠδύνατο νὰ ἐπιζῆται ἐν τῷ γάμῳ μίαν καλὴν ἐπιχείρησιν, καὶ νὰ ἐπεδίωκε τὴν ἐνωσίν του μετὰ τινος πλουσίας. Ἄλλ' ἀκριβῶς δὲν ἦτο ἄνθρωπος τῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ τοῦτο τόσον ἐκ φύσεως ὅσον καὶ ἐξ ὑπερηφανεῖας. Οὐδέποτε ἐδέχετο ὅ,τι δὲν ἠδύνατο ν' ἀνταποδώσῃ, καὶ τί εἶχε ν' ἀνταπέδιδεν εἰς γυναῖκα ἧτις θὰ τῷ ἀπεκόμιζε καλὴν τινα προῖκα.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι κατὰ κακὴν του μοῖραν τὰ ἀτυχήματτα δι' αὐτὸν ἐξηκολούθησαν, καὶ ὁ παράλογος πόθος τοῦ ν' ἀγαπήσῃ κόρην πλουσίαν, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐθεώρει πάντοτε ἑαυτὸν ἀπαλλαγμένον, ἰδοὺ ὅτι τὸν κατέλαβανεν ἡδῆ.

Ἡγάπα κόρην πλουσίαν ἧτις δὲν ἠδύνατο νὰ σκέπτηται εἰς αὐτὸν, ὡς καὶ αὐτοὺς, δι' ἄλλους λόγους, δὲν ἠδύνατο νὰ σκέπτηται εἰς ἐκείνην.

[Ἐπεται συνέχεια].

K.